

ФУМИКО ХАЯШИ ТОКИО

Превод от английски: Любомир Иванов, 1973

chitanka.info

1

Беше студен, ветровит следобед. Рио бързаше по улицата с раница на гръб, като се движеше откъм страната, където бледото слънце огряваше покривите на сградите. Тя често оглеждаше с любопитство ту зданията, ту паркираните коли край многобройните развалини от бомбардировките, с които търговската част на Токио беше осеяна.

Като надзърна над една дъсчена ограда, Рио видя огромна камара ръждиво желязо и до нея барака със стъклена врата. Вътре гореше огън и приятното му прашене се чуваше до мястото, където тя бе застанала. Пред бараката стоеше мъж, облечен в работен комбинезон и с червена кърпа, вързана около главата му. Нещо приятно и дружелюбно се излъчваше от този висок човек и Рио събра кураж и извика:

— Продава се чай! Не бихте ли желали да си купите малко чай, моля?

— Чай ли? — каза мъжът.

— Да — отвърна Рио със смутена усмивка. — Шизуокски чай.

Тя пристъпи през един отвор на дъсчената ограда, развърза каишките на раницата си и я постави до бараката. Вътре се виждаше желязна печка, в която гореше огън. На желязна пръчка, висяща отгоре, беше окачен месингов чайник, от чийто чучур излиташе тънка струйка пара.

— Извинете — каза Рио, — но бихте ли имали нещо против, ако вляза и се постопя на огъня ви за няколко минути? Вън е такъв студ, а съм извървяла вече няколко мили.

— Разбира се, влезте — каза мъжът. — Затворете вратата и се стоплете.

Той посочи към столчето, което беше единствената му мебелировка, а сам седна на един амбалажен сандък в ъгъла. За момент Рио се поколеба. После тя довлече раницата си вътре, приведе се край печката и протегна ръце над нея.

— Ще ви бъде по-удобно на онова столче — каза мъжът, като разглеждаше привлекателното ѝ лице, заруменяло внезапно от топлината, и износените ѝ дрехи.

— Сигурно това не е постоянната ви работа — да разнасяте чай от врата на врата?

— О, да, така си изкарвам прехраната — рече Рио. — Казаха ми, че това е добър район за търговия, но ето че го обикалям отрано тази сутрин, а успях да продам едва един пакет чай. Готвя се вече да се прибирам в къщи, но си помислих, че бих могла да си изям обета някъде по пътя.

— В такъв случай сте добре дошла тук — разположете се и си хапнете — каза мъжът. — И не се тревожете, че не сте продали чая си — прибави той с усмивка. — Това е просто въпрос на късмет. Утре сигурно ще ви провърви повече.

Чайникът възвря със силно свистене. Докато мъжът го откачваше от желязната пръчка, Рио можа да огледа помещението. Погледът ѝ се спря последователно на обкования с дъски и почернял от сажди таван, на черната дъска до прозореца, на лавицата за домашни богове, върху която беше поставена саксия със сакакнево дръвче. Мъжът взе от масата някакъв пакет, разви хартията и извади отвътре парче треска. След няколко минути помещението се изпълни с миризма на печена риба.

— Хайде — каза мъжът. — Сядайте и се хранете.

Рио извади кутията си за храна от раницата и седна на столчето.

— Ръчната продажба не е много приятно нещо, нали? — забеляза мъжът, като обръщаше треската на скарата. — Кажете, колко изкарвате от продажбата на сто грама чай?

— Трябва да получа тридесет и пет йени, за да спечеля нещо. Търговците, които ми изпращат стоката, често смесват хубавия чай с лош, така че се считам щастлива, когато получа тридесет йени.

В кутията с обета на Рио имаше две малки рибки, покрити с варен ечемик и малко туршия. Тя започна да яде.

— Къде живеете? — попита я мъжът.

— В квартал Шитая. Всъщност аз не мога да различа една част на Токио от друга. Тук съм едва от няколко седмици и една приятелка ме приюти при себе си, докато си намеря нещо по-хубаво.

Рибата беше вече готова. Той я разряза на две и даде половината на Рио, като добави картофи и ориз от една дървена паница. Рио се усмихна и благодари с леко кимване, после извади пакетче чай от раницата и изсипа част от него в хартиена салфетка.

— Сложете това в чайника — каза тя, като му подаде чая.

Той поклати глава и се усмихна, а белите му зъби блеснаха.

— В никакъв случай! Та това е толкова скъпо!

Рио чевръсто повдигна капачката на чайника и изсипа чая, преди той да може да я спре. Като се смееше, мъжът отиде и взе от лавицата една чаена чаша и някакво канче.

— Ами мъжът ви? — попита той, докато слагаше чашите на амбалажния сандък. — Омъжена сте, нали?

— О, да. Мъжът ми е още в Сибир. Затова трябва да работя.

Мислите на Рио се понесоха към нейния мъж, от когото не беше имала вест цели шест години. Образът му беше така далечен, че ѝ беше необходимо усилие да си припомни как изглеждаше, или така близкия ѝ някога негов глас. Сутрин тя се събуждаше с чувството на празнота и безнадеждност. Понякога ѝ се струваше, че мъжът ѝ се е превърнал в леден призрак в онзи субарктичен Сибир — в призрак или в тънък бял стълб, или просто в струя леден дъх. Днес вече никой не говореше за войната и тя се чувствуваше неловко, когато трябваше да казва някому, че мъжът ѝ е все още пленник.

— Колко странно — забеляза мъжът. — Всъщност и аз самият бях в Сибир. Три години сякох дърва близо до река Амур. Едва миналата година успях да се прибера в къщи. Е, това е просто въпрос на късмет. Не му е лесно на вашия мъж. Но и на вас не е по-лесно.

— Значи, наистина сте репатриран от Сибир? Не ви се е отразило — каза Рио.

— А, кой знае! — мъжът сви рамене. — Тъй или иначе, както виждате, все още съм жив.

Рио затвори кутията за храна и докато правеше това, разглеждаше внимателно събеседника си. У този човек имаше простота и прямота, които я караха да иска да говори открито — нещо, което ѝ беше много трудно да направи с по-образованите хора.

— Имате ли деца? — попита той.

— Да, момче на шест години. Той трябваше вече да е на училище, но срещнах спънки за записването му в Токио. Тези

чиновници знаят много добре как да усложняват живота на хората!

Мъжът развърза кърпата си, избърса чаената чаша и канчето с нея и наля от димящия чай.

— Хубав е! — каза той, като сърбаше шумно.

— Харесва ли ви? Не е най-доброто качество — само двеста и десет йени кило на едро. Но вие сте прав, доста е хубав.

Докато говореха, вятърът се засили; той засвири в ламаринения покрив на бараката. Рио погледна през прозореца и се заприготвя за дългия си път към къщи.

— Ще си купя от вашия чай — седемстотин и петдесет грама — каза мъжът, като извади две смачкани банкноти от по сто йени от джоба на работния си комбинезон.

— Я не ставайте смешен — каза Рио. — Можете да го получите безплатно.

— А, не. Така не може. Търговията си е търговия! — Той й набута парите в ръката. — Е, ако пак наминете насам, обадете се да си поприказваме.

— С удоволствие — каза Рио, като пак огледа мъничкото помещение. — Но вие не живеете тук, нали?

— Тъкмо тук живея! Пазя онова желязо отвън и помагам да се натоварва на камиони. През по-голямата част от деня съм тук.

Той отвори някаква вратичка под лавицата и й показва нещо като кабинка със спретнато подредено легло. Рио забеляза една илюстрирана пощенска картичка, представляваща петдесетте камбани на Ямада, закачена с кабари отвътре на вратата.

— Я колко хубаво сте го подредили — усмихна се тя. — Трябва да ви е доста удобно.

Тя си мислеше на колко ли години е той.

2

От този ден Рио идваше редовно да продава чай в квартал Йотцуги. Всеки път тя се отбиваше в бараката край развалините от бомби. Научи, че името на мъжа е Цуруиши Йошио. Той почти винаги имаше някакъв малък деликатес, който поставяше в кутията ѝ за храна: мариновани сливи, парче говеждо месо или някоя сардина. Нейната търговия се разрасна и тя си създаде няколко редовни клиенти в района.

Една седмица след първата им среща Рио доведе със себе си момченцето си, Риукичи. Цуруиши побъбра с детето и после го изведе на разходка. Когато се върнаха, Риукичи носеше голям захаросан сладкиш.

— Този твой юнак има чудесен апетит — каза Цуруиши, като погали момчето по остриганата глава.

Рио се питаше дали нейният нов приятел е женен; всъщност тя откри, че се замисля за най-различни неща от неговия живот. Сега тя беше на двадесет и девет години и се сепна, като си даде сметка, че за първи път проявява сериозен интерес към някой друг мъж освен съпруга си. Непринуденият, спокоен характер на Цуруиши някак я привличаше, при все че тя всячески се стараеше той да не го разбере.

Малко по-късно Цуруиши предложи да заведе Рио и Риукичи да видят Асакуза през следващия му почивен ден. Те се срещнаха пред гишетото за информация на гара Уено. Цуруиши носеше стар сив костюм, който изглеждаше доста тесен, а Рио беше облечена в синя рокля от плат за кимоно и светлокафяво палто. Въпреки евтините си дрехи тя изглеждаше млада и елегантна на многолюдната гара. До високия, едър Цуруиши тя беше като ученичка във ваканция. В пазарската си торба тя носеше обета им: хляб, портокали, морски водорасли с ориз.

— Дано не вали — каза Цуруиши, като леко постави ръката си около талията на Рио, за да направлява движението ѝ през тълпата.

Те отидоха с подземната железница до гара Асакуза, след това повървяха от универсалния магазин „Мацуя“ до портата Нитен Шинто, покрай стотици малки сергийки. Кварталът Асакуза беше напълно различен от онова, което Рио си беше представлявала. Тя остана възхитена, когато Цуруиши посочи към малък храм, лакиран в червено, и ѝ каза, че това е храмът на прочутата богиня на милосърдието, Асакуза. В далечината високоговорител разнасяше жалния вой на тромпет и саксофон; той се смесваше с воя на вятъра, който свиреше в клоните на старите сакакиеви дървета.

Преминаха през пазара за стари дрехи и достигнаха до дълга редица сергии с хранителни продукти, плътно притиснати една до друга покрай езерото Асакуза. Тук въздухът беше наситен с миризмата на прегоряла оливия. Цуруиши отиде до една сергия и купи на Риукичи жълт захарен памук на пръчка. Момчето го загриза и тримата тръгнаха по тясната улица с изрисувани американски афиши, рекламиращи ресторанти, кина, ревюта. Беше изминал едва един месец, откакто Рио срещна Цуруиши пред бараката му, но се чувствуваше така свободна с него, като че ли го беше познавала цял живот.

— Е, и все пак започна да вали — каза той, като простря напред ръка.

Рио погледна към сивото небе, от което падаха редки дъждовни капки. „Ето че чудесният им излет ще се провали“ — помисли тя.

— Я да влезем тук — каза Цуруиши, като посочи един магазин, пред който висеше пъстър фенер с букви на него, образуващи името на заведението: „Веселата чайна“.

Седнаха на една маса, над която таванът беше украсен с изкуствени вишневи Цветове. Заведението никак не беше уютно, но те бяха решени да прекарат приятно и си поръчаха чай. Рио раздели на тримата водораслите, хляба и портокалите. Когато привършваха закуската, дъждът се усили.

— Няма да е зле да почакаме, докато превали — каза Цуруиши. — После ще ви заведе у дома.

Рио се питаше дали той има пред вид нейния или неговия дом. Тя живееше в тясната квартира на приятелката си от родния ѝ град и дори нямаше и една стая, която да може да нарече своя. Тя би предпочела да се върнат в бараката на Цуруиши, но и там едва ли биха

се побрали трима души. Тя тайно извади портмоненцето си и преброи парите си под масата. Седемстотинте йени щяха да стигнат да се подслонят за няколко часа в някоя странноприемница.

— Знаеш ли какво бих желала сега? — каза тя. — Бих желала да отидем на кино, а после в някоя странноприемница да похапнем, преди да се разделим. Но се боя, че ще е доста скъпо.

— И аз мисля така — каза, смеейки се, Цуруиши. — Хайде все пак да го направим.

Той откачи горното си палто от закачалката, метна го на главата на Риукичи и се втурна през дъжда към киното. Места нямаше. Гледаха филма прави и малкото момче заспа, като се облегна на Цуруиши. С всеки момент въздухът като че ли ставаше все по-тежък и горещ. Чувахе се как дъждът бие по покрива над тях.

Мръкваше се, когато излязоха от киното и забързаха през проливния дъжд, който плющеше също като бананови листа при силен вятър. Най-сетне намериха една малка странноприемница; ханджията ги отведе в застлана с килим стая в дъното на изложен на течение коридор. Рио си събу мокрите чорапи. Момчето се намести в един ъгъл и веднага заспа отново.

— Нека да му подложка това — каза Цуруиши, като взе една стара възглавница от стола и я постави под главата на Риукичи.

От препълнения олук над прозореца водата се струеше на двора като поток. Шумът напомняше на водопад в някакво далечно планинско село.

Цуруиши извади кърпа и започна да бърше мократа коса на Рио. Като издигна поглед към него, тя изпита дълбоко чувство на щастие. Дъждът сякаш беше започнал да отмива усещането на самота, което години наред се беше натрупвало у нея.

Тя отиде да провери дали могат да получат някаква храна и в коридора срещна една прислужница в европейски дрехи, която носеше поднос с чай. Рио поръча две купи спагети и после двамата с Цуруиши седнаха един срещу друг пред празния мангал да изпият чая си. Като изпиха чая, Цуруиши дойде и седна на пода до Рио. С облегнати на стената гърбове те се загледаха в притъмняващото дъждовно небе.

— На колко си години, Рио? — попита Цуруиши. — Струва ми се, на двадесет и пет.

Рио се засмя.

— Боя се, че не позна, Цуру. Аз съм вече стара жена. На двадесет и осем съм.

— О, значи, ти си една година по-възрастна от мене.

— Боже мой, колко си млад! — каза Рио. — Мислех си, че си поне на тридесет.

Тя се взря в него, в тъмните му, нежни очи и гъсти вежди. Той като че ли леко се изчерви. После се наведе напред и събу мокрите си чорапи.

Дъждът валеше с неотслабваща сила. Най-сетне прислужницата дойде и донесе студени спагети и супа. Рио събуди момчето и му даде да яде от супата, то почти спеше, докато сърбаше.

— Виж, Рио — каза Цуруиши, — бихме могли и да преспим тук. Не можете да си идете в този дъжд, нали?

— Не — каза Рио. — Не, не, струва ми се, че не можем.

Цуруиши излезе от стаята и скоро се върна натоварен с постели, които разстла на пода. Изведнъж цялата стая заприлича на спално помещение. Рио загъна сина си в една от завивките, без той дори да се събуди. После загаси лампата, съблече се и си легна. Чувахе как Цуруиши се намества в другия край на стаята.

— Сигурно тук ни смятат за женени — каза Цуруиши след малко.

— Да, сигурно. И не е много хубаво, че ги лъжем.

Тя каза това на шега, но като лежеше разсъблечена в постелята си, за първи път почувствува смътно безпокойство и смущение. Мъжът ѝ ѝ изглеждаше някак си много по-близо до нея, отколкото когато и да било през последните години. „Но нали е тук само поради дъжда“ — помисли си тя. И постепенно мислите ѝ приятно се понесоха някъде далеч и тя задряма.

Когато се събуди, беше все още тъмно. Тя чу Цуруиши да шепне името ѝ от своя ъгъл и бързо седна в постелята.

— Рио, Рио, мога ли да дойда за малко при теб да ти кажа нещо?

— Не, Цуру — каза тя, — не бива.

Дъждът все още потраkvаше по покрива, но силата на бурята беше преминала; само тънка струйка се стичаше от олука на двора. При шума на дъжда ѝ се стори, че Цуруиши тихо въздъхна.

— Слушай, Цуру — каза тя след кратка пауза, — не съм те питала досега дали си женен?

— Не. Сега не съм — отговори Цуруиши.

— Бил ли си?

— Да, бях. Когато се върнах от войната, сварих жена си да живее с друг мъж.

— А ти ядоса ли се?

— Дали съм се ядосал? Да, мисля, че да. Но не можех нищо да направя. Тя ме беше напуснала, и толкоз.

Те отново замълчаха.

— За какво искаш да си говорим? — попита Рио.

— Цуруиши се засмя.

— Всъщност няма нещо особено, за което да се говори. Тези спагети не бяха много хубави, нали?

— Не. Разбира се, че не могат да бъдат наречени хубави. А ни ги хванаха по сто йени порцията.

— Хубаво би било, ако ти и Риукичи живеехте в собствена стая, нали? — забеляза Цуруиши.

— О, да, би било чудесно! Много бих искала да живеем наблизо, Цуру.

— В днешно време е трудно да се намерят стаи, особено в търговската част на града. Но аз ще следя и ще ти обадя... Ти, Рио, си такъв прекрасен човек.

— Аз ли? — каза Рио, смеейки се. — Не ставай глупав.

— Да, да, ти си прекрасна... наистина прекрасна!

Рио легна на постелята. Изведнъж у нея се породихо желание да прегърне Цуруиши, да почувствува тялото му близо до своето. Тя не посмя да проговори, за да не би гласът ѝ да я издаде; дишането ѝ стана почти болезнено; цялото ѝ тяло тръпнеше. Навън изтрополи подранил камион.

— Къде са родителите ти, Цуру? — попита тя след малко.

— В провинцията близо до Фукуока.

— Но имаш сестра в Токио, нали?

— Да. И тя е сама като теб, с две малки деца, за които се грижи. Има шевна машина и шие европейски дрехи. Мъжът ѝ загина преди няколко години — във войната в Китай. Война и все война!

През прозореца Рио вече различаваше първите проблясъци на зората. „Ето че тяхната нощ почти завършваше“ — помисли си тя с тъга. От една страна ѝ се искаше Цуруиши да не беше отстъпил

толкова лесно и все пак тя беше убедена, че така е най-добре. Ако той беше мъж, когото не познаваше или към когото не изпитваше нищо, тя би могла да му се отдаде, без да се замисли. С Цуруиши беше друго — съвсем друго.

— Рио, не мога да заспя. — Достигна пак гласът му до нея. — Съвсем се разсъних. Струва ми се, че не съм свикнал на такова нещо.

— На какво нещо?

— Е, какво, да спя в една стая с момиче!

— О, Цуру, да не искаш да кажеш, че понякога нямаш приятелки?

— Само случайни.

Рио се засмя.

— На мъжете им е лесно. Поне в някои отношения...

Тя чу Цуруиши да се размърдва. Изведнъж той се приближи и се надвеси над нея. Рио не се помръдна даже и когато усети ръцете му да я обгръщат и лицето му да се допира до нейното. Тя гледаше в тъмнината с широко отворени очи, а пред тях като че ли проблясваха ярки светлини. Горещите му устни се притиснаха до бузата ѝ.

— Рио... Рио.

— Не е хубаво — пошепна тя. — Несправедливо е към мъжа ми.

Но почти веднага съжали за думите си. Цуруиши стоеше наведен над нея и тя различаваше профила му, проектиран на просветляващото небе. Както беше приведен напред, той като че ли се прекланяше пред някакъв бог. За момент Рио се поколеба. После обви врата му с топлите си ръце.

3

След два дни Рио радостно тръгна с момчето си да посети Цуруиши. Когато стигна до разрушените от бомби къщи, тя остана много изненадана, че не го вижда пред бараката му — с червената кърпа, вързана около главата. Риукичи изтича напред да види дали не е вътре, но бързо се върна.

— Там има чужди хора, мамо!

Обхваната от силна тревога, Рио забърза към бараката и надзърна вътре. Двама работници събираха вещите на Цуруиши в единия ъгъл на стаята.

— Какво има, госпожо? — попита единият от тях, като се обърна към нея.

— Търся Цуруиши.

— О, не знаете ли? Цуруиши умря вчера.

— Умря ли? — каза тя. Искаше да каже още нещо, но думите не излизаха.

Тя беше забелязала малка свещ да гори на полицата за домашни богове и сега разбра печалния й смисъл.

— Да — продължи мъжът, — той загина снощи около осем часа. Придружи с камион един от работниците да откарат желязо в Омийя и на връщане камионът се преобърнал на едно тясно мостче. Той и шофьорът били убити. Днес сестра му отиде в Омийя с един от служителите на компанията, за да се погрижи за изгарянето на тялото.

Рио гледаше безучастно пред себе си. Безучастно наблюдаваше двамата мъже да събират вещите на Цуруиши. До свещта на полицата тя зърна двете торбички чай, които той беше купил от нея през онзи първи ден — нима беше само преди две седмици? Едната от тях беше прегъната наполовина; другата стоеше все още неотворена.

— Вие трябва да сте негова приятелка, госпожо? Цуру беше прекрасен човек! Колко глупаво стана — изобщо не беше нужно той да ходи в Омийя. Шофьорът не се чувствуваше добре и Цуру каза, че ще

отиде с него в Омийя да му помогне в разтоварването. Не е ли дивотия да изкара цялата война, и Сибир, и какво ли още не, за да загине така!

Един от мъжете свали картичката с петдесетте камбани от Ямада и издуха прахта от нея. Рио стоеше и гледаше вещите на Цуруиши, натрупани на пода — чайника, тигана, гумените ботуши. Когато погледна към черната дъска до прозореца, тя за първи път забеляза съобщението, надраскано несръчно с червен тебешир: „Рио, чаках те до два часа. Връщам се довечера“

Тя се поклони машинално на двамата мъже и метна раницата на гърба си. Докато напускаше бараката, тя се чувствуваше като вцепенена, стиснала силно ръката на Риукичи, но когато минаха край разрушените от бомбите къщи, парещи сълзи напълниха очите ѝ.

— Мамо, умрял ли е този човек?

— Да, умрял е — каза Рио.

— Защо е умрял?

— Паднал в реката.

Сега вече сълзите се стичаха по бузите ѝ; те се лееха неудържимо, докато тя бързаше из улиците. Стигнаха до един сводест мост над река Сумида, пресякоха го и тръгнаха по брега по посока на Хакухо.

„Не се тревожи, ако забременееш — беше ѝ казал Цуруиши през онова ранно утро в Асакуза. — Ще се грижа за теб, Рио, каквото и да се случи!“ А по-късно, тъкмо преди да се разделят, той беше казал: „Аз нямам много пари, но трябва да ми позволиш да ти помогна малко. Всеки месец мога да ти давам по две хиляди йени от моята заплата.“ Той беше завел Риукичи в един магазин, където продаваха чуждестранни стоки, и му беше купил шапка за бейзбол с името му, написано на нея. След това и тримата бяха вървели радостно по трамвайните релси, като заобикаляха големите локви, останали от дъжда. Когато стигнаха до един млечен бар, Цуруиши ги въведе вътре и им поръча по една голяма чаша мляко...

Сега като че ли леден вятър лъхаше от тъмната река. На отсрещния бряг стоеше ято водни птици — премръзнали и жалки. Шлепове се движеха бавно нагоре и надолу по реката.

— Мамо, искам блокче. Нали каза, че ще ми купиш блокче?

— Не сега — отвърна Рио. — По-после ще ти купя.

— Но, мамо, ние минахме край сергия със стотици блокчета. Гладен съм, мамо. Не може ли да хапнем нещо?

— След малко. Почакай.

Те вървяха покрай дълга редица постройките като бараки. „Трябва да са частни къщи — помисли си Рио. — Сигурно всички хора, които живеят тук, си имат собствени стаи.“ На един от прозорците беше разстлан юрган да се проветрява, а вътре се виждаше една жена да чисти стаята.

— Продава се чай! — тихо подвикна Рио. — Най-добро качество шизуокски чай!

Отговор не последва и Рио повтори малко по-високо.

— Не желая чай — каза жената. Тя издърпа юргана и трасна прозореца.

Рио тръгна от къща на къща да предлага стоката си, но никой не искаше чай. Риукичи я следваше и хленчеше, че е гладен и уморен. Раницата се вливаше болезнено в раменете ѝ и от време на време тя се спираше да намества ремъците. Обаче за нея физическата болка беше добре дошла.

На следния ден тя слезе в търговската част на града сама, като остави Риукичи в къщи. Когато стигна до разрушенията от бомбите, тя забеляза, че в бараката гори огън. Втурна се към вратата и влезе. Край печката на Цуруиши седеше възрастен мъж в късо работническо палто и подхранваше огъня с дърва. Стаята беше изпълнена с пушек, който излизаше на вълни из прозореца.

— Какво желаете? — попита възрастният мъж, като се обърна.

— Продавам шизуокски чай.

— Шизуокски чай? Имам доста чай, хей тук.

Без да продума, Рио се обърна и забърза навън. Беше дошла с намерението да попита за адреса на сестрата на Цуруиши и да отиде да изгори една тамянова пръчица в негова памет, но изведнъж това ѝ се стори безсмислено. Тя се насочи към реката, в която се отразяваше късното следобедно слънце, и седна до купчина бетонни отломки. Умряло коте лежеше по гръб на няколко метра от нея. Мислите ѝ се понесоха към Цуруиши и тя се запита дали нямаше да бъде по-добре, ако те никога не се бяха срещнали. Не, не, разбира се, че не! Тя не съжаляваше, че го бе срещнала, нито за това, което се беше случило между тях. Не съжаляваше и че е дошла в Токио. Когато пристигна преди около месец, тя смяташе да се върне на село, ако търговията и не потръгне, но сега знаеше, че ще остане в Токио — да, и то може би именно тук, в търговската част на Токио, където Цуруиши беше живял.

Тя стана, метна раницата на рамо и се отдалечи от реката. Като вървеше по една странична улица, забеляза една барака, скована надвенатри от стари дъски. Отиде до вратата и извика:

— Продава се чай! Искате ли някой чай?

Вратата се отвори и на входа се показва жена, облечена много победно, отколкото самата Рио.

— Колко струва? — попита жената. А като видя раницата, добави: — Влезте и си починете, ако искате. Ще погледна колко пари са ни останали. Може би ще стигнат за малко чай.

Рио влезе и постави раницата си на земята. Четири шивачки седяха на пода на малката стаичка около нафтова печка и работеха край камара ризи и чорапи. „Те бяха жени като нея“ — помисли Рио, наблюдавайки бързите движения на иглите им. Обзе я топло чувство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.